تقویت حمل «ازیده» بر ممنوعیت صوم یوم الشک

حال من آن طرفش را بگویم. وجوهی که می‌تواند پشتوانه این باشد که امام علیه‌السلام اصل کاری با نیت نوای ندارند. دارند با یک امری به حمل شایع بیان می‌کنند که وقتی شما بخواهید یوم الشک را بگیرید هر نیتی بکنید یک زیادی به حمل شایع خارجی هست که این مورد پسند شارع نیست. احتمال دوم این است. حال من موید آن را می‌گویم.

معمولاً در جاهایی که استعمال لفظ در اکثر از یک معنا هست، این راه بود: وقتی برای ذهن عرف عام سخت باشد که دو معنای مستقل را با هم مراد متکلم ببیند، کسانی که آگاه به زبان هستند وقتی می‌خواهند یک معنا از آن‌ها را برجسته کنند مبعّداتی را برای معانی دیگر می‌آورند. یعنی صارفی را می‌آورند که ذهن او از یک مراد منصرف به دیگری شود. من این سه وجه را برای این گفتم. نه برای نفی آن. برای اینکه فعلاً محتملاتی بیاید تا بتوانی بودن او و نیت اضافه او در ذهن ما پررنگ نباشد. مجال احتمال دیگر هم باز باشد تا من پشتوانه‌های آن را هم عرض کنم. با این پشتوانه‌ها می‌توانیم ببینیم کدام را ترجیح بدهیم و اظهر و ظاهر کدام می‌شود.

احتمال دوم در «ازیده» این است که امام علیه‌السلام می‌خواهند بگویند «افطر یوما من شهر رمضان احب»، روزه نگیر. نه اینکه نیت شعبان بکن و روزه را بگیر اما نیت زیاده نکن. امام علیه‌السلام که کاری به این ندارند. نوع عرف هم این کار را نمی‌کند. حضرت می‌خواهند بگویند روزه نگیر. یعنی از ادله نگرفتن صوم یوم الشک است. نه از ادله یاد دادن نیّت و اینکه اگر به این صورت نیت بکنی تشریع است. خب چرا حضرت می‌گویند نگیر؟ چرا به این سو می‌برند که روزه نگیر؟ همان نکته ای که جلسه قبل آقا فرمودند. گفتند من تاریخ روایات را که نگاه کردم، روایاتی که گفته‌اند روزه یوم الشک مستحب است از حیث تأکید و بیان، متأخر است. حتی دو روایت رسول الله صلی‌الله‌علیه‌وآله که در مقنعه بود، بعداً در لسان اهل البیت ذکر شده است. به عبارت دیگر به‌خاطر عنوانی که الآن عرض می‌کنم شارع مقدس، امت اسلامی و یک جامعه را به این سوق می‌دهد که یوم الشک را روزه نگیر. این نگاه خیلی تفاوت می‌کند. «لان افطر احب الی من ان ازیده». ازیده بالحمل الشایع. یعنی دارم یک روز اضافه می‌کنم. اضافه‌ای که کاری به نیت من هم ندارد. خب پشتوانه این چیست؟

بازبینی #1
ایجاد شده 7 ژوئن 2026 16:27:52 توسط ... .
به روزرسانی شده 7 ژوئن 2026 16:28:20 توسط ... .